

Arrest

nr. 176 443 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwde op 22 augustus 2014 te Turkije met een Belgisch onderdaan.

Verzoekster diende op 16 april 2015 te Ankara een aanvraag in voor een visum type D.

Op 14 juli 2015 werd aan het parket van de Procureur des Konings te Leuven een advies gevraagd omtrent de geldigheid van het huwelijk d.d. 22 augustus 2014 tussen verzoekster en de heer C. G., afgesloten te Turkije.

Op 14 september 2015 werd door het parket van de Procureur des Konings te Leuven een negatief advies verleend.

Op 23 september 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Verzoekster diende op 5 november 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg (bijlage 19ter).

Bij beslissing van 12 februari 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven de overschrijving van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand.

Op 3 mei 2016, werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20 (kennisgeving d.d. 4 mei 2016).
Het betreft de thans bestreden beslissingen:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.11.2015 werd ingediend door:

Naam: C.

Voornaam: Z.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 03.01.1990

Geboorteplaats: Idil

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 05.11.2015 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevr. C. Z., geboren op 03.01.1990 te Idil (Turkije).

Deze aanvraag werd ingediend op grand van een huwelijk dat werd afgesloten op 22.08.2014 met dhr. C. G. geboren op 05.09.1987 te Turkije.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Midyat (Turkije).

Op 05.11.2015 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijnde de heer Dirk Vansina in zijn schrijven dd. 12.02.2016 het volgende meldt:

U bood ons een afschrift van uw huwelijksakte aan uit Turkije. Het huwelijk werd afgesloten te Midyat (Turkije) op 22 augustus 2014 met mevrouw E. Z..

Na het advies van de procureur des Konings te Leuven ingewonnen te hebben, hebben wij besloten uw huwelijk niet te aanvaarden voor eventuele overschrijving in de registers van de burgerlijke stand indien u overeenkomstig artikel 48 van het Burgerlijk Wetboek in aanmerking komt hiervoor, noch voor inschrijving in de registers van bevolking.

Voor deze beslissing steunen wij op de volgende artikelen uit het Belgisch Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR):

1. Artikel 31 § 1 WIPR.

"Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27 § 1 WIPR".

2. Artikel 27 § 1 WIPR.

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21".

3. Artikel 21 1e lid WIPR en artikel 146bis BVV

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde".

"Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

Er blijken voldoende elementen die wijzen op een schijnhuwelijk, namelijk een huwelijk dat niet gericht is op het doen tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap maar op het bekomen van verblijfsrecht in België in hoofde van mevrouw E.Z. wat strijdig is met de Belgische openbare orde:

De illegale verblijfstoestand van mevrouw E. Z.:

- Mevrouw E. Z. beschikt enkel over een Turkse nationale identiteitskaart en geen paspoort waarmee haar binnenkomst in de Schengenzone getoetst kan worden.
- Uit navraag bij de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat een visum gezinshereniging, door betrokkene werd gevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke post maar dat dit na negatief advies van het Leuvense parket werd geweigerd.

Het optreden van tussenpersonen:

- De heer C. verklaart dat hij werd voorgesteld aan mevrouw E. via een tante die een kennis is van zijn moeder.

Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af over:

- De wijze en het moment van ontmoeting:
 - > Mevrouw E. blijkt niet te weten wanneer betrokkenen elkaar voor de eerste maal ontmoet hebben. De heer C. situeert dit in 2012 op een huwelijksfeest.
 - > Mevrouw E. moet zelfs het antwoord schuldig blijven op de vraag hoeveel maal men elkaar ontmoet heeft en hoelang deze ontmoetingen duurden.
- Het verloop van het verlovingsfeest en de huwelijksluiting
 - > Volgens de heer C. is het verlovingsfeest doorgegaan in Midyat (Turkije) op 17.08.2014. Die datum staat eveneens in hun ringen gegraveerd. Mevrouw E. spreekt echter over 22.08.2014, wat de datum van het wettelijk huwelijk is.
 - > Volgens de heer C. kwamen 200 à 250 gasten naar het verlovingsfeest en zijn er foto's genomen waarvan ze beiden een cd hebben. Volgens mevrouw E. waren er slechts 10 gasten en zijn er geen foto's genomen.

Betrokkenen hebben weinig tot geen kennis over mekaar:

- Mevrouw E. kan geen info geven over
 - > De datum van eerste ontmoeting
 - > Het beroep van de heer C.
 - > De hobby's van de heer C.
 - > De naam van de beste vriend van de heer C.
 - > Het feit of de heer C. een wagen bezit

> De geboortedatum van de ouders van de heer C.

- Hoewel de heer C. verklaart dat hij wekelijks contacten onderhoudt met zijn echtgenote via telefoon, Whatsapp en Facebook moet mevrouw E. het antwoord schuldig blijven op vragen naar het telefoonnummer, e-mailadres of facebookprofiel van haar echtgenoot.
- Mevrouw E. blijkt de geboorteplaats van haar echtgenoot niet te kennen. Zij stelt dat hij geboren is in België terwijl dit Midyat (Turkije) is.
- Volgens mevrouw E. spreken ze onderling Turks terwijl dit volgens meneer C. in het Koerdisch is.

Op 12.02.2016 weigerde de ambtenaar van Burgelijke Stand te Leuven, na advies van het parket te Leuven, de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Leuven. Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een eerste middel aan:

"Schending art. 10, §1, 4° juncto artikel 40 ter van de Wet van 15.12.1980 juncto (zoals gewijzigd op 1 juni 2007) juncto van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve handelingen. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 52§4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Schending artikel 8 EVRM. "

2.1.2. Het eerste onderdeel heeft betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt:

"Eerste onderdeel:

Verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt niet de motieven op waarvoor het bevel werd gegeven.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering. In de bestreden beslissing wordt echter nergens een motivering gegeven voor dit bevel, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit dit vereist.

Dit artikel luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."[eigen onderlijning]

Uit het artikel 52§ 4 van het Vreemdelingenbesluit kan bijgevolg geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bewoording "desgevallend" wijst op een mogelijkheid en betekent niet dat er in ieder geval een bevel zou moeten worden afgeleverd (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Doordat verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dient ze te motiveren waarom in voorliggend geval werd gekozen om dit bevel te geven. In de bestreden beslissing valt hierover echter geen woord terug te vinden.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de redenen waarom een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden

waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Uit het loutere feit dat verzoekster niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht, volgt niet automatisch dat verzoekster om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft, en een bevel om het grondgebied zou moeten krijgen. Zo is het mogelijk dat verzoekster nog om een andere reden op legale wijze in het Rijk verblijft. Er dient verder nog verwezen te worden naar het Arrest nr. 101 636 en het Arrest nr. 101 637 van 25 april 2013 van Uw Raad, waarin de hierboven uiteengezette argumenten bevestigd werden.

Doordat verwerende partij niet motiveerde waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven aan verzoekster, werden artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht geschonden. Dit laatste beginsel vereist immers dat "wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden." Doordat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient deze beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

De verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat er wel een motivering aanwezig is, doch ziet over het hoofd dat deze motivering volledig gebaseerd is op een andere beslissing, die bovendien onwettig is.

Er wordt geen eigen motivering gegeven en er wordt dan ook niet ingegaan op de essentie van het eerste onderdeel van dit eerste middel."

2.1.3. Uit dit onderdeel blijkt dat de schending van de motiveringsplicht, onder meer vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) wordt aangevoerd en de schending van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit).

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In voorliggende zaak kan de Raad vaststellen dat verwerende partij heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing.

Uit de bewoordingen van artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf, wat in casu het geval is.

De bestreden beslissing stelt op duidelijke wijze dat verzoekster slechts in het bezit werd gesteld na aflevering van een bijlage 19ter ter gelegenheid van het indienen van een aanvraag gezinshereniging en dat deze is geweigerd. Voorts stelt de bestreden beslissing feitelijk vast dat verzoekster haar legaal verblijf is verstreken waarmee zij te kennen geeft dat verzoekster geen aanspraak kan maken op een andere verblijfstitel, wat strookt met de gegevens van het administratief dossier. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 7, § 1,2° van de vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat wel degelijk een motivering nu in de beslissing, na de weigering van het recht op verblijf, wordt overwogen dat het legaal verblijf is verstreken en dat om deze reden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven (RvS 14 juni 2016, nr. 235 050). Deze vaststelling betekent dat de verwerende partij heeft onderzocht of de verzoekende partij een legaal verblijf kende, wat niet het geval is.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat een motivering in de beslissing die het bevel om het grondgebied te verlaten betreft ontbreekt. Evenmin blijkt, en de verzoekende partij toont dit ook niet met enig concreet element aan, dat zij op enige andere basis over een legale titel zou

beschikken nu, zoals de verwerende partij nog opmerkt haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D voordien ook was afgewezen. Waar zij nog stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledig gebaseerd is op de eerste bestreden beslissing, zijnde de weigering van de aanvraag van de verblijfskaart, en deze onwettig is, zal bij het verdere onderzoek blijken dat de verzoekende partij de onwettigheid van deze beslissing evenmin aantoonst.

Het eerste onderdeel faalt.

2.1.4. Het tweede onderdeel luidt:

“Tweede onderdeel:

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu is er wel degelijk sprake van een familie- en gezinsleven.

Dit gelet op het feit dat verzoeksters op 22.08.2014, geheel volgens de Turkse tradities, in Midjat (Turkije) huwen. (Stuk nr. 1 en Stuk nr. 2). Verzoeksters waren dan ook genooddaakt om bij verzoekschrift de erkenning van hun huwelijksakte dd. 22.08.2014 te vragen.

Bovendien zijn beide ouders momenteel in momenteel in blijde verwachting. Mevrouw C. Z. is zwanger en het kindje wordt verwacht op 23/10/2016 (Stuk nr. 3).

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er geen rekening gehouden met het recht van verzoekende partij op gezinsleven met haar man.

Gezien er een gezinsleven bestaat, hetgeen onmiskenbaar blijkt uit het gegeven van de zwangerschap diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is.

Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft, hetgeen weinig zorgvuldig valt te noemen.

Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord

gerept over verzoeksters' gezinsleven met de vader van haar ongeboren kind. De impact op het gezinsleven van de bestreden beslissing is nochtans groot.

Op dit onderdeel van het middel wordt niet ingegaan. Verwerende partij beperkte zich er toe andere algemene stellingen te formuleren, zonder in te gaan op dit eigenlijke onderdeel.

Zo valt er te lezen in de nota van de verwerende partij dat verzoekster nalaat in haar verzoekschrift aan te tonen dat er sprake zou zijn van een beschermingswaardig privéleven. Nochtans wordt dit heel duidelijk aangegeven, zoals hierboven geschetst.

Opnieuw verbergt verwerende partij zich achter een onwettige beslissing en durft ze ook heden nog te beweren dat ondanks de zwangerschap het huwelijk gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrecht.

Dit dossier is een schoolvoorbeeld van bureaucratie, administratie die geen oog heeft voor de feitelijke toestand.

Verder noteert verzoekster dat verwerende partij er schijnt op aan te dringen dat verzoekster meerdere keren toelating moet verzoeken. Dit slaat uiteraard nergens op. Verwerende partij kan vanaf de eerste keer de juiste beslissing nemen.

In de redenering van verwerende partij is het tijdelijk feitelijk gescheiden leven geen hinderpaal voor het gezinsleven. Begrijpe wie begrijpen kan, gezien het samenleven van man en vrouw net een essentieel onderdeel uitmaakt van het gezinsleven.

Als bovendien blijkt dat zij zwanger is, is het van belang dat het kind zowel door moeder als vader kan worden ontvangen en verzorgd.

Zij schijnt er dan van uit te gaan dat een Belgische onderdaan naar een ander land dient te verhuizen en niet zelf kan beslissen waar hij verblijft om zijn gezinsleven te kunnen realiseren.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Gelet op bovenstaande vaststelling voldoet verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden die gesteld worden voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven.”

2.1.5. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. De verwerende partij betwist het gezinsleven niet.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat

opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Vooreerst voert de verzoekende partij niet op afdoende wijze en in concreto, elementen aan waaruit zou moeten blijken dat haar privéleven is geschonden in de zin van artikel 8 EVRM. Haar betoog is theoretisch.

In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. In casu werd geoordeeld dat het huwelijk niet rechtsgeldig is afgesloten en niet werd erkend. Dit is niet betwist of weerlegd terwijl de aanvraag is ingediend op basis van het huwelijk. Dergelijke voorwaarde kan niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, worden beschouwd. Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij de verwerende partij op de hoogte heeft gesteld van haar zwangerschap. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. De verzoekende partij toont niet de schending van artikel 8 EVRM aan.

In de mate dat de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel als geschonden aanvoert, legt dit de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.6. Voor het overige volstaat de vaststelling dat in het eerste middel nagelaten wordt toe te lichten op welke wijze de artikelen 10, §1, juncto 40ter en 74/13 van de vreemdelingenwet, en artikel 5 van de terugkeerrichtlijn geschonden zouden zijn. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.2.1. Het tweede middel dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, luidt:

“2.3 Tweede middel

Schending van artikel 40 ter van de Wet van 15.12.1980 juncto (zoals gewijzigd op 1 juni 2007) juncto van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve handelingen juncto de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een andere onwettige beslissing, namelijk de weigering van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Leuven om huwelijksakte dd. 22.08.2014 van verzoekster in te schrijven in de registers van de Burgerlijke Stand van de stad Leuven.

Dat de beslissing van de gemachtigde ambtenaar (Stuk nr. 9), gedateerd op 12 februari 2016 en bij verzoeksters aangeboden op 18 februari 2016, stelt dat uit de omstandigheden blijkt dat het huwelijk tussen verzoeksters kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Er werd op 18 maart 2016 bij de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven beroep aangetekend tegen deze onwettige weigeringsbeslissing. Er is nog geen zittingsdatum bepaald.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. De motieven moeten ook afdoende zijn.

Er is nog geen uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven in verband met weigeringsbeslissing. Er is aldus nog geen sprake van enige definitieve beslissing hieromtrent.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster werd dan ook gebaseerd op motieven die op dat moment niet kenbaar of feitelijk juist waren. De motieven kunnen de beslissing aldus niet dragen. Verwerende partij schendt de (materiële) motiveringsplicht.

Op grond van artikel 159 van de Grondwet moet de weigeringsbeslissing buiten toepassing gelaten worden. Bijgevolg is er geen rechtsgrond voor de huidige bestreden beslissing.

Voor zover als nodig grondt verzoekster haar middel op hetgeen geschreven is in haar verzoekschrift voor de Rechtbank van Eerste Aanleg dat hierbij gevoegd wordt (Stuk nr. 10) en integraal deel uitmaakt van dit verzoekschrift.

3. BESLUIT

De beslissing tot het weigeren van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster is niet wettig daar de voorwaarden van artikel 40 ter van wet van 15.12.1980 wel degelijk zijn vervuld. De beslissing is niet consistent, minstens niet afdoende gemotiveerd en werd niet zorgvuldig en naar redelijkheid genomen. “

2.2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing wijst erop dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk niet wordt aanvaard in toepassing van de artikelen 27, 21 en 18 van het wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) door de ambtenaar van burgerlijke stand omdat het een schijnhuwelijk zou betreffen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij het beroep dat zij zou aangetekend hebben tegen de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand niet af te wachten. Er is derhalve, nog geen definitieve beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand.

Deze beschouwingen kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er wordt gewezen op het volgende:

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de verblijfsaanvraag, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt: *“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de gemachtigde van de staatssecretaris in casu de overheid die bevoegd is tot het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', kan de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve, binnen zijn bevoegdheden, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is.

Hierbij vermag zij, onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

De gemachtigde is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "van minstens één van de echtgenoten" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Daarbij moet worden opgemerkt dat artikel 18 van het WIPR voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt.

De verwerende partij mag derhalve in casu de motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar eigen maken. Het beroep dat de verzoekende partij heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de erkenning van haar huwelijk heeft ten overstaan van de verwerende partij slechts gevolgen indien anders wordt geoordeeld.

Het louter gegeven dat de weigering van erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand is aangevochten bij de rechtbank van eerste aanleg kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarbij de verwerende partij nog terecht opmerkt dat het de Raad aan bevoegdheid ontbreekt te oordelen over de rechtmatigheid van het al dan niet bestaan van het schijnhuwelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet is aangetoond.

Voor het overige toont de verzoekende partij evenmin aan op welke (andere) wijze artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN